

MRTVE URE

VLADIMIR PAVŠIČ

*Zakaj sem vračal se v nekdanje dneve
po prstih kakor v svetel sanjski hram,
čemu lovil sem daljnih ur odmeve
ko krike ptic, letečih bogve kam? ...*

*Iz davnih dni zdaj žge požar spoznanj
uničujoč oltarje in bogove,
kadar prestopam časa zdaj mostove,
bobni pod mano reka mrtvih sanj,*

*preteklost mrtvec je, ki lega name
in se ovija krog vratu mi, nog,
iz mene izsesava vse omame,
pošastno vleče me v prokleti krog ...*

ŠANDOR PRIPOVEDUJE

FERDO GODINA

Ves dan je deževalo. Škropilo je enakomerno. Jelševje je stalo molče za vasjo. Žive duše ni bilo med drevjem. Mlake so narasle. V jarkih ob cesti se je nabirala rjava voda, v kateri so se premetavali dolgi, rdeči črvi. Večer je prišel mnogo prej, kakor ob lepem vremenu.

Dečkov ni bilo mnogo na vasi. Zbirali so se redki pod Ošlajevo streho. Tam so bila ob steni sklajena brvna. Tu so sedeli, brundali kaj in metali na travo čike, katere je gasil dež. Tudi Tinek je sedel med njimi. Pričakoval je Šandorja, ki bi že moral priti. Dečki so se pogovarjali med seboj, kako so polomili kolesa pri včerajšnji vaji in glasno govorili stavke, ki jih je govoril Šandor. »Kaj je to hrabrost, Ščrbič, ti vrbonja.«

Ves nasmejan se je prizibal izza ogla Šandor. Dež ga je pral, pa to mu ni bilo nič. Ko so ga fantje zagledali, so zagnali krohot. Tineku se je odvalil kamen od srca, ko je videl Šandorja zadovoljnega.

»Šandor, trčeči korak.«

»A, vraga trčeči korak,« je rekel moško Šandor. »Jutri grem v Soboto.«

»Kaj boš v Soboti?« Fantje so utihnili. Šandor je stopil pod streho, pljunil na dež, dal roke v žepe, kakor imajo pravi dečki navado.

»Služit grem, z Lipičem udariva jutri proti Benku.«